

v mesto in da bi tedaj vzel s sabo Bernardka. »Seveda, dobro bi bilo, če bi šel tudi ti, da boš vedel, kje imaš sina, ako bi ga hotel pozneje kdaj obiskati.« je končal gospod.

»Pojdem,« je dejal Košana. »Tudi zato, ker bo moral vzeti kaj s sabo in ne bo mogel sam nositi. Kar tako ga ne bomo poslali od doma.«

»In jaz bi tudi rad šel z Bernardkom,« se je oglasil Tonca.

Gospod se je zasmel in menil, da tako majhnih ne sprejmejo v šole in da so šole težke.

Tonca je bil poparjen in se ni več oglasil, dokler ni gospod odšel. Ves čas je mislil, kako bo Bernardek srečen, in ga je blagroval, da je velik in da more v šole. Kaj, če bi Bog zdaj hotel, da bi zrastel? Na to še ni doslej mislil. Gospod ga je spomnil. S kapljicami bo poskusil in želel, da zraste. Potem bo velik kakor Bernardek in pojde lahko v šole. Nihče mu ne bo branil...

In je Tonca še tisti dan poskusil in na vso moč želel, da bi zrastel in bil velik. Čakal je in čakal in hodil k Bernardku, se postavljaj vstric njega in gledal, do kam mu seže. Pa se ni premaknil. Do kolena mu je bil in nič več in je bil žalosten.

Pa ga je žalost tudi še tisti dan minila. Košana mu je obljubil, da ga vzame s sabo v mesto in da lahko ostane pri Bernardku, ako bo hotel in bo mogel biti neviden...

In potem so se Bernardku in Toncu dnevi vlekli in vlekli in nista mogla pričakati vseh svetih.

(Konec 2. dela.)

Fr. Kunstelj:

Na počitnice.

Oj z bogom zdaj, klopi strupene,
črna tabla, puste stene;
gospod učitelj, gospodična,
mar spričevala nam krivična!

V prostost se zlato razpršimo,
puščobo, dolgčas preženimo;
na trato, v tihi log med cvetke,
božje tetke,
v ringarajo, tja med ptičke,
božje stričke.

Potem pa z otcem, Mimi, Ivko,
po travico za našo sivko
in z dedkom v senco čebelnjaka.
Glej ga, spaka!
Daj medu nam, dedek sivi,
saj smo zaslužili!

